

09-02001

# Biskop Lunde takker Oxford-bevegelsen for det nye den har bragt inn i kirkens liv.

## Fellestegnet for dannelse var før mangel på kristendom.

### Nu brytes det standpunkt ned.

Oxfordgruppen, som igår formiddag kom tilbake fra de store møter på Voss og Geilo, holdt allerede igåreftermiddag møte i Calmeyer-gatens misjonshus. Som vanlig var sal og gallerier overfylt.

Dr. Frank Buchman innledet, med redaktør Fredrik Ramm som utmerket tolk, med å skissere de resultater, gruppen etter sitt åtte-ukers opphold alle rede har sett i Norge. Overalt på sine møter og på Housepartyene på Høsbjør, Geilo og Voss har det vært overfylt hus, med resultater som er overveldende. På de store møter, men kanskje særlig i de små grupper er virkelig store ting gjort. Og allikevel er dette bare en begynnelse og min utfordring til hver av de tilstedeværende er den samme: Er du en livsforvandler?

Redaktør Fredrik Ramm appellerte varmt og manende at hver en måtte være oppmerksom på kallet og følge det når det kom, det kall som kan komme nårsomhelst og hvorsomhelst, som det er kommet til mange i Norge i denne tiden.

Meget sterkt inntrykk gjorde advokat Erling Vikborgs vidnesbyrd da han begynte med å for-

telle at en som skulde vite hvad han sa hadde sagt ham at 90—95 prosent nordmenne ikke går i kirke. Til disse hørte jeg, jeg hørte til dem, som gikk i kirke hver gang et barn skulde døpes eller lignende.

Jeg hadde ikke rørt min bibel siden konfirmasjonen, jeg var vokset opp i et intellektuelt miljø og jeg gikk nokså skuffet fra det første møtet, men etterhvert så jeg den friske opplevelse bak hvert vidnesbyrd jeg hadde hørt, jeg så klart de store vanskeligheter vidnene måtte hatt og den store seier. Som advokat har jeg øvelse i å bedømme vidnesbyrd og jeg så — at de var sanne. Jeg følte det enda som om det å slutte sig til var å hoppe i vannet — men jeg hoppet — jeg syntes nok jeg blev lenge i luften, men jeg oplevet det merkelige at det var lett å svømme og at det budskap jeg skulde bringe siden var så enkelt og lettfattelig at det gikk like til hjertene hvor det blev gitt.

Hambro junior skildret meget levende den store tilstrømning til møtene i Bergen, i Korskirken i Bergen hvor sportsgudstjenesten hadde samlet 300 mennesker, mot vanligvis 30, på Fløien hvor veggene blev levende, så full var den store salen, i Nykirken, som rummer 3000 mennesker, men allikevel var så full, at teamets medlemmer måtte klatre inn gjennom vinduene. Til møtene møtte bønder som gikk timevis for å komme frem — en 70 år gammel bonde deltok i en hel dags

møter og fikk ikke sitte på ett av dem. Det vil si at 70-åringen i alt stod 7—8 timer.

Blandt de efterfølgende vidnesbyrd var professor H. H. Grans det mest bemerkelsesverdige, så enkelt, så varmt og følelsesbetonet fortalte han om hvordan han holdt på å dovne bort. Men jeg fikk mitt indre rusket opp, jeg fikk se, at det var mulig å finne Gud, og tro på ham, og komme i forbindelse med ham så han nu kan lede mitt liv. Det forekom mig bare så vanskelig opppe på Gjeilo å love å leve dette forvandlede og forvandlende liv, men vanskelighetene smeltet da jeg kom hjem, de smeltet som dugg for solen og nu er det vanskeligste å tie stille.

Femti unge Oxfordianere er kommet til Oslo i disse dagene for å feire julen, ikke med sport, smilte dr. Buchman, men for å arbeide. En rekke av dem vidnet friskt og varmt om hvordan bevegelsen hadde forandret dem og om den arbeidsglede som nu preget deres liv.

Talerrekken sluttet av pastor Norborg, som skildret kjærligheten i den nye bevegelse.

Biskop Johan Lunde avsluttet møtet med en takk til bevegelsen for det nye den hadde bragt inn, det som nu bryter ned murene inn til det intellektuelle Norge, disse for hvem fellestegnet på dannelse var mangel på kristenliv, en visshet han som gammel og som kristen vilde gå i graven med, med glede og med takk.